

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Kryštofa Horna, soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Jana Peroutky ve věci

žalobce: **B. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Praze**
sídlem Husova 243, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2026, č. j. SIN 209/2025-9,

takto:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního státního zastupitelství Kutná Hora (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 10. 12. 2025, č. j. SIN 17/2025-2 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací týkajících se spisových značek a seznamu spisů různých řízení, jelikož dospěl k závěru, že jde ze strany žalobce o zneužití práva.
2. Žaloba je v záhlaví označena jako „*Žaloba dle § 79 + § 80 + 65 zák. 150/2002 sb.*“, tj. zároveň jako žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu. Podle skutečného obsahu se nicméně jedná pouze o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
3. Žalobce se domáhá toho, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil povinnému subjektu poskytnout žalobci jím požadované informace. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaný odmítá splnit zákonnou povinnost podle informačního zákona. Tvrdí, že proti němu dlouhodobě existuje rozsáhlé spiknutí zahrnující státní zastupitelství a komunální politiky, kteří mají podle jeho přesvědčení zakrývat trestnou činnost bývalého tajemníka městského úřadu. Uvádí řadu spisových značek a odkazů na různá řízení a trestní oznámení, ze kterých dovozuje systematickou represi vůči své osobě. Opakovaně zmiňuje, že orgány veřejné moci úmyslně manipulují trestními řízeními a postupují vůči němu tendenčně. Současně žalobce požádal o osvobození od soudních poplatků, podal návrh na ustanovení zástupce z řad Shodu s prvopisem potvrzuje: X

advokátů a namítl podjatost všech soudců Krajského soudu v Praze i Městského soudu v Praze.

K důvodům odmítnutí žaloby

4. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba způsobilá k věcnému projednání a shledal, že tomu tak není.
5. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
6. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřípustný.
7. Již v usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) dovedl, že důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být i zneužití práva spočívající v opakovaném podávání předem zcela zjevně neúspěšných podání, která namísto ochrany žalobcových veřejných subjektivních práv sledují vedení sporu pro spor samotný (obdobně viz též usnesení NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 63/2017-9).
8. Podle § 68 písm. f) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2024 je žaloba nepřípustná také tehdy, sleduje-li zjevné zneužití práva. Od 1. 1. 2024 tedy zákonodárce zákaz zneužití práva podat žalobu podle s. ř. s. výslovně upravil a stanovil, že se jedná o nutnou podmínku řízení, jejíž nesplnění soudu brání věc posoudit meritorně.
9. Zdejší soud již například v usnesení ze dne 7. 11. 2023, č. j. 54 A 71/2023-11, podrobně shrnul, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, že žalobce opakovaně podává velké množství žalob, které vždy obsahují jen velice heslovité odkazy na různé spisové značky či čísla jednací, častým motivem je tvrzená perzekuce žalobce podle metodiky Státní bezpečnosti z důvodu jeho podpisu Charty 77 v roce 1982 a údajné účasti v disidentském hnutí, jež má podle žalobce trvat i za současného režimu a podílet se na ní mají různé úřady či soudy, státní zastupitelství a bezpečnostní sbory. Žalobce se též aktivně zajímá o veřejné dění a podává různé žádosti o poskytnutí informací či se zabývá činností místního stavebního úřadu a orgánů činných v trestním řízení. Podané žaloby však v drtivé většině případů nejsou věcně projednatelné, protože obsahují vady, které žalobce odmítá odstranit. Soud proto zmíněným usnesením odmítl žalobu z důvodu zjevného zneužití práva. Zároveň upozornil, že i v budoucnu může žalobcem podané žaloby odmítat, pokud z nich nebude zjevné, že jejich účelem je skutečně ochrana práv žalobce, a nikoliv opakované a bezúčelné vedení sporu. Žalobce však uvedeného upozornění nedbá a opakovaně podává žaloby vykazující znaky zjevného zneužití práva.
10. Ani v právě posuzované věci nevystaly okolnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že nejde o opakované a bezúčelné vedení sporu. Z okolností nyní projednávaného případu je zjevné, že pokud by soud v tomto řízení konal další přípravné úkony pro účely meritorního přezkumu postupu žalovaného, žalobce by mu opět neposkytl žádnou součinnost. Úkolem správního soudu je přitom ochrana veřejných subjektivních práv, a nikoliv činění

zbytečných úkonů v případech četných žalob, jejichž vady žalobce opakovaně odmítá odstranit, což brání jejich věcnému projednání.

11. Z kusé žalobní argumentace není zřejmé, v čem měl být žalobce poškozen na svých veřejných subjektivních právech. Žalobcovy „námitky“ spočívají pouze v nepodloženém obecném tvrzení o protiprávních postupech státních zastupitelství s heslovitými odkazy na čísla jednací bez zjevné vazby na napadené či prvostupňové rozhodnutí. Z žaloby není patrné, jak konkrétně by se požadované informace měly týkat žalobcovy sféry.
12. Soud ani v textu nynější žaloby nenalezl srozumitelnou argumentaci, ze které by bylo možno dovodit, že se žalobce hodlá skutečně domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. a (tentokrát) spolupracovat se soudem při odstraňování vad žaloby. Soud je naopak přesvědčen, že jde jen o další z dlouhé řady „řízení pro řízení“, která žalobce generuje a stejně jako v nynější věci postupuje tak, že zpochybňuje různé procesní aspekty jednotlivých předešlých řízení, a vytváří tak řízení další, čímž je donekonečna „řetězí“. Soud proto setrval na závěrech vyslovených v usnesení č. j. 54 A 71/2023-11 a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) s. ř. s., neboť její podání shledal zjevným zneužitím práva, kterým žalobce prokazatelně nesleduje ochranu svých práv.
13. Jelikož je podaná žaloba zjevným zneužitím práva, soud již nevyzýval žalobce k odstranění jejích vad postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť by to bylo zjevně zbytečné. Lze nicméně dodat, že podání vadné žaloby je podpůrným důvodem pro konstatování zjevného zneužití práva, neboť žalobce podává vadné žaloby opakovaně a jejich vady zásadně neodstraňuje.

Žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce

14. Z důvodu odmítnutí žaloby soud nerozhodoval o návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008-48, č. 1741/2009 Sb. NSS). Ostatně, jak soud podrobně zdůvodnil v již citovaném usnesení č. j. 54 A 71/2023-11 (bod 15), i tento žalobcův návrh je zjevným zneužitím práva, neboť soudu je z úřední činnosti známo (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022-36), že žalobce podává neodůvodněné žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů v zásadě „automaticky“ v záhlaví každého svého podání. Tímto postupem žalobce zjevně nesleduje ochranu svých práv, nýbrž jen vydávání dalších rozhodnutí, proti kterým by si mohl podávat kasační stížnosti a vést tak opět „spor pro spor“, jehož jediným smyslem je zatěžování soudů vyřizováním zbytečné agendy namísto vyřizování těch případů, které plnou pozornost soudu skutečně zasluhují.

Námitka podjatosti

15. Soud nepřehlédl, že žalobce uplatnil v žalobě i námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Praze (a Městského soudu v Praze). Soud však neshledal důvod k předložení věci NSS za účelem rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť i její uplatnění posoudil jako zneužití práva.
16. Podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

17. Z judikatury NSS vyplývá, že vznášeli účastníci typově shodnou námitku podjatosti opakovaně, byť již o takových námitkách NSS samostatně rozhodoval, nemusí soud k takové námitce přihlížet, dospěje-li k závěru, že jde ze strany účastníka o zneužití práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS, body 27 a 28).
18. Žalobce námitku nijak neodůvodnil, přestože již na základě řady předchozích rozhodnutí v jeho věcech musí vědět, že námitku podjatosti je třeba řádně odůvodnit. Předseda senátu ani žádný z členů senátu si ani žádných skutečností, které by mohly zavdat pochybnosti o jejich nepodjatosti, nejsou vědomi.
19. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že žalobce opakovaně uplatňuje „paušální“ námitku podjatosti, kterou buď vůbec neodůvodní (viz např. usnesení zmíněná výše v bodu 12), nebo ji zdůvodní vágními, nepodloženými a ne zcela srozumitelnými tvrzeními o korupci, politické objednávce a spolčení (viz např. usnesení ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 41 A 3/2023-37, či ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10). Nedůvodnost žalobcovy „paušální“ námitky podjatosti vztažené k soudcům zdejšího soudu potvrdil i NSS (viz např. rozsudek ze dne 29. 3. 2023, č. j. 6 As 19/2023-10, bod 19).
20. Soud má proto za to, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti se již opakovaně dostala do sféry NSS a je ve své podstatě opakujícím se obecným vyjádřením nesouhlasu s procesním postupem soudu. Z tohoto důvodu ji soud vyhodnotil jako zneužití práva a nepřihlížel k ní. Žalobci přitom zůstává zachována možnost vznést důvody pro vyloučení zákonného soudce i v případné kasační stížnosti proti tomuto konečnému rozhodnutí.

Rozhodnutí o nákladech řízení

21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2026

Kryštof Horn v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: X